

Eerder verscheen in deze reeks:

Kerstfeest in het Grote Bos

Vertaling: Jan van Marken

Lay-out en zetwerk: Jaap Verheij

Oorspronkelijke titel: Sommar i Stora Skogen

© 2015 Rabén & Sjögren Förlag AB, Stockholm

Nederlandse rechten:

Uitgeverij Christofoor, Postbus 234, 3700 AE Zeist, 2016

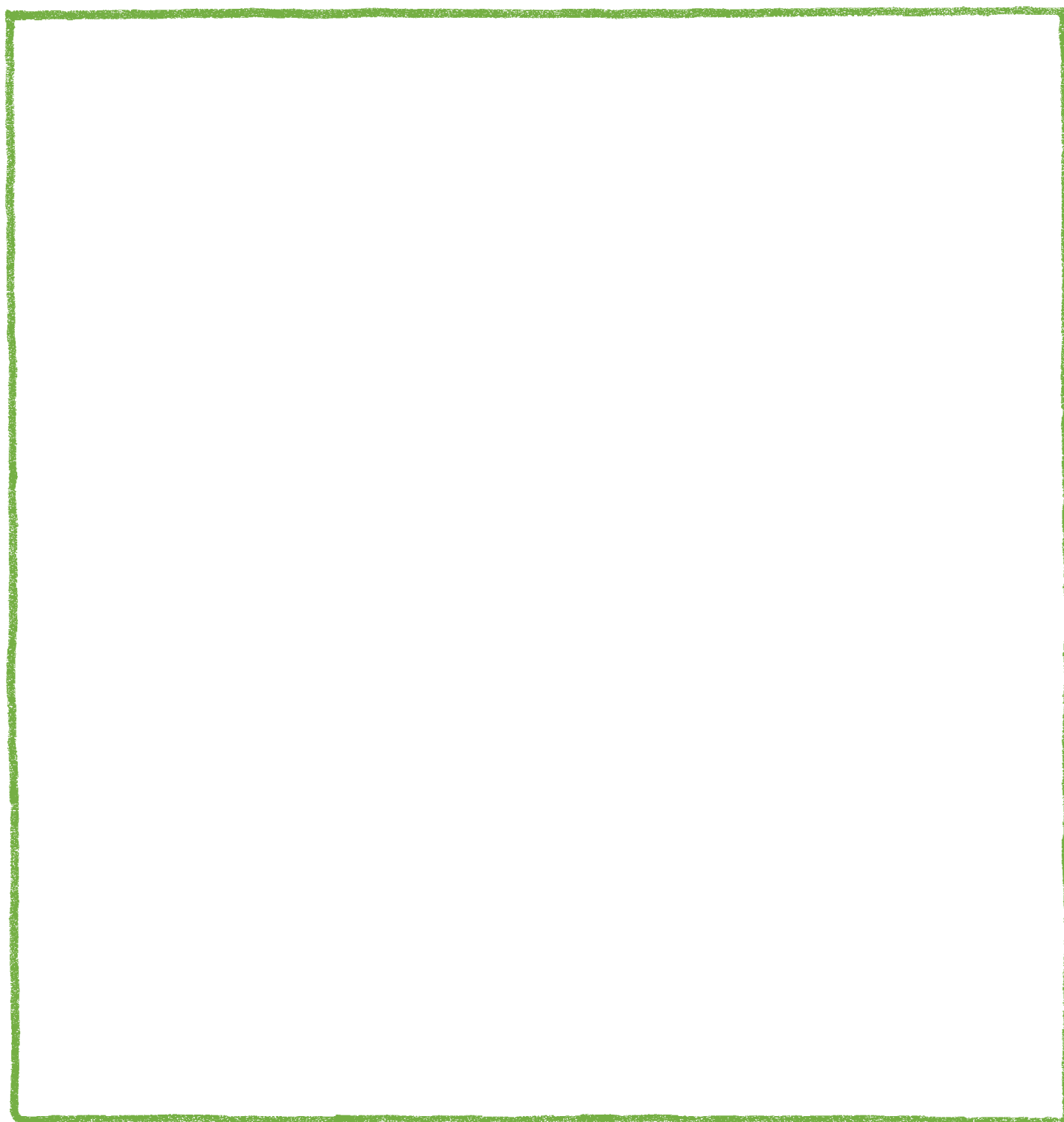
ISBN 978 90 6038 748 1

www.christofoor.nl

Ulf Stark & Eva Eriksson

Zomer in het Grote Bos

DE EERSTE MUGGENBEET VAN HET JAAR

TOMTE ZIT OP EEN KRUKJE voor het oude hondenhok, dat hij heeft omgebouwd tot zijn eigen huis met een kookplek, een bed, een vloerkleed en alles wat hij nodig heeft.

Het is niet groot, maar groot genoeg voor Tomte.

Hij heeft zijn schoenen en zijn sokken uitgetrokken. Want vandaag schijnt de zon.

Tomte geniet van zijn ontbijt, een kom met pap. Hij snuift de zoete geur op van de seringen en kijkt naar een mug, die over zijn rechtervoet kruipt en een goed plekje zoekt om te steken.

‘Zoek maar lekker, kleine mug’, zegt Tomte.

Het is zo'n heerlijke morgen, dat hij vergeet om te moppen, wat Tomte soms doet.

Hij zit zelfs een beetje te neuriën.

'Ho ho, hoe hoe, hum hum.'

De hommel vliegt in het rond om te kijken welke bloemen al bloeien. Hij vliegt een rondje over de brandnetels bij het varkenshok.

Het zal niet lang meer duren tot ik een eigen huisje zal vinden, denkt de hommel.

Steeds als de hommel ook maar iets zegt over verhuizen, moppert Tomte dat dit echt nog veel te vroeg is.

'Wat haal je in je hoofd, domoor? Er zijn nog niet genoeg bloemen,' zegt hij. 'Dan verhonger je.'

Tomte slaakt een diepe zucht: 'Nee, ik zal het voorlopig met je moeten doen, zeurpiet!'

De hommel kijkt vanuit de lucht naar Tomte en vraagt zich af hoe hij bedacht heeft dat hij die oude mopperaar in de steek wil laten. Hij heeft ooit mijn leven gered. Ik wil hem geen verdriet doen.

Maar dan roept Tomte: 'Au!'

Hij heeft de eerste muggenbeet van het jaar opgelopen. En hij weet wat dat betekent: nu is het tijd voor iedere tomte om te beginnen met de grote Nu-begint-de-zomerschoonmaak.

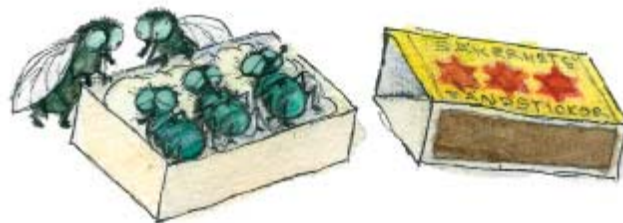
De mug op zijn voet wordt steeds dikker en roder. Het zal niet lang duren voor zijn achterlijf er uitziet als een tomtemutsje. Maar Tomte slaat de mug niet dood. Want iedere tomte zal ervoor zorgen dat alle dieren het goed hebben.

Ook de dieren die steken.

Hij moppert alleen: 'Leer nou eens om pap te eten!'

En dan begint hij te denken aan alles wat er nog gedaan moet worden.

Als hij in het grote huis komt, doet Tomte het raam wagenwijd open, om de winter eruit te laten waaien. Hij schudt het laken en de kussens uit en schuurt de vloer met dennennaaldenzeep. Hij stoft de trouwfoto af, die op het bureau staat. En hij begraaft alle vliegen die in de winter gestorven zijn.

Dat heeft hij ieder jaar gedaan – en dat zijn er nogal wat – sinds de familie, die in het huis heeft gewoond, is verhuisd.

Algauw ruikt het weer lekker schoon.

Maar toch wil hij nog even klagen, gewoon omdat hij dat wel vaker doet.

‘Zwoegen en steeds maar doorgaan, zo is het nou altijd’, moppert hij, terwijl hij de zware koperen bel, die in de gang hangt, oppoetst. De bel die de vrouw des huizes gebruikte om de kinderen te waarschuwen dat het eten op tafel stond. Als hij klaar is, trekt hij aan het grote koord, om het geluid te testen.

DONG klinkt het, precies zoals het zijn moet.

Nu is het net alsof het lege huis weer tot leven is gekomen. Hij hoort het vrolijke roepen van de jongens en de meisjes en het geroffel van hun voeten over de vloer. Hij hoort de stemmen van de vader en de moeder. De hond die blaft. Het gekakel van de kippen in de tuin en het geknor van de varkens. Precies zoals het ooit was.

Hij is zo diep verzonken in zijn herinneringen dat hij – als hij klaar is met schoonmaken – zomaar op een boomstronk gaat zitten om een wilgenfluitje te snijden. Een extra mooie fluit, met zes gaatjes aan de bovenkant en een aan de onderkant, zodat je erop kunt spelen, precies als bij een echte fluit.

‘Jongen’, roept hij.

Maar de jongen is er niet meer. Dat is hij al heel veel jaren niet meer. Als Tomte opschrikt uit zijn gemijmer, voelt hij zich een beetje beschaamd. Hij zet de fluit aan zijn mond en blaast zo hard hij kan.

‘Hoe klonk het?’ vraagt hij de hommel.

‘Niet veel zaaks’, zegt de hommel.

‘Zo slecht was het toch niet?’

‘Verschrikkelijk’, bromt de hommel.

Dan wordt Tomte boos. ‘Wat weet jij van muziek? Je kunt net zo goed vertrekken’, schreeuwt hij.

‘Dat doe ik ook. Morgen’, zegt de hommel.

Tomte legt de fluit in de kamer van de jongen en besluit er niet meer naar om te kijken.

